

gastvrouw er anders over denken. Overigens zou ik de jonge geliefden willen toeroepen: „Verbeeld U toch niet, dat Uw noden en problemen speciaal van deze tijd zijn. Reeds Plato was hiermede bekend en zocht naar de oplossing, welke hij tenslotte vond en formuleerde in de volgende schone woorden: Ons leven is als een wagen, getrokken door twee paarden. Het ene steigert op en wil naar boven, het ander steigert nog veel meer, maar sleurt ons ieder ogenblik naar omlaag. Wij dienen nu de teugels te vinden en te grijpen om dat ons naar beneden trekkende paard te betomen niet alleen, doch om zelfs daarbij zijn kracht nog dienstbaar te maken, zo, dat het ons ook omhoog voert.

Dit dient gij te verstaan als een zedelijke wet, die geldt voor alle tijden en onder alle omstandigheden des levens. Een moeilijke en harde leerschool is hiervoor nodig, zeker, doch gij zult, al ware 't gebukt onder de gesel des tijds, deze school tot het einde toe doorlopen, indien gij waardig wilt zijn Mens te heten in de beste zin van het woord.” MORALIST.

HET WOORD MET DE WEERHAAK.

HET bleef haken, en hangen en pijn doen — dat woord van Hans Hak, of dan van zijn vriend: „Benepen ouders aan weerszijden, die hen zeker in een enge fatsoensfeer gebonden hielden”.

Uit wat daar verder volgt — „Zo leeft Jong-Nederland” (Het Kind, 5 Oct.) kunt u merken, dat de vriend van Hans Hak en zeker diens vrouw, het de gewoenste zaak van de wereld hadden gevonden, als die ouders „van weerszijden” hun werkloze, verloofde kinderen minstens hun logeerkamer ter beschikking hadden gesteld.

Met dat ter beschikking stellen rust op hen de verantwoording van al, wat er dan verder gebeurt.

Hun niet-ter-beschikking stellen is het bewijs, dat ze die verantwoording niet willen of kunnen aanvaarden. Niet kunnen. Zie eens om u heen en aanschouw eens, in hoeveel huisgezinnen de materiële zorg voor vier geslachten: Urahne, Groszmutter, Mutter und Kind, rust op één paar schouders. De oudjes zijn arm geworden, want ze hadden suiker-aandelen of een pensioen van een maatschappij die niet meer uitkeert. De getrouwde kinderen, man werkloos geworden, zijn met de kinderen gevluht tot vader en moeder. En nu waarschuwt Atlas, om zijn last niet nóg meer te verzwaren, en dat nog meer in het belang van de last zelf — dan in zijn eigen belang. „Atlas tragt unerträgliches”. Als hij bezwijkt, zijn ze de ondergang nabij — de overgrootouders met de allerliefste achterkleinkindertjes.

Benepen ouders. — Hoe vaak wordt er tegenwoordig op de ouders gesmaald! Op de ouderen gesmaald. — Plaats voor de jongeren!

Soms irriteren dergelijke uitingen me zó, dat ik zou willen trachten, een algemene staking van ouders en ouderen te proclameren. Gooit er de boel bij neer, gij ouders, toch maar „benepen” gescholden, gij ouderen, honend van uw plaats weggewenst! Trekt u terug op de o zo goedkope zitslaapkamer bij een verpleegster. Uw bedden, haard, fauteuils, schemerlamp, boekenkast, schrijftafel, piano hrengt ge mee. Uit het schip, dat nu zinken gaat, omdat gij met uw ervaring, met uw mensenkennis, met uw gestaalde wil, uw beproefde moed het stuur hebt losgelaten, hebt ge net dát gered, dat u op die kamer tot uw laatste uurtje kan brengen. Méér hebt ge immers niet nodig dan mekaar, en een dak en een

beetje eten en wat vuur in de haard. Ook al hadt ge in paleizen gewoond. Gooit de boel er bij neer! En kijk dan eens, hoe de jongelui 't verder zullen maken. Bevrijd van hun „benepen” ouders. Op de plaats, vrijgemaakt door de ouderen. Probeer er u niets van aan te trekken, dat nu de aandelen in uw zaak hopeloos kelderden. Het publiek weet, wat gij waard zijt, en in hoeverre uw zonen waarde hebben, al zijn ze nu zelf al heel wat jaren ouder, dan toen gij begon. En nu de „benepen” ouders weg zijn, gaat het leventje lustig zijn gang, op diverse logeerkamers.

De vriend „ziet geen oplossing” voor die werkloze jonge mensen „die nog vaak zijn teruggekomen”.

Ik eerst ook niet. Maar nu zie ik dan toch wel, hoe 't verder zal gaan, al kan men zulk een gang van zaken slecht een oplossing noemen. Ze zullen dan eindelijk toch trouwen. En kinderen krijgen. En met die kinderen kelderden, steeds kelderden. Voor hen is er slechts een woord, dat the Superman tot the Man zegt in Shaws „Man and Superman”: „Je hebt gehandeld als een ezels. Je moet het dragen als een man”.

Eens zullen hun kinderen hun de schrikkelijke vraag stellen van dat ontzettende boek van Lode Zielens: „Vader, Moeder, waarom leven wij?”

Op dat ogenblik zullen hun „benepen” ouders gewroken zijn.

S. LUGTEN-REYS.

EEN EN ANDER OVER HET MUSEUM VOOR OUDERS EN OPVOEDERS TE ROTTERDAM.

ZOO menigmaal valt het ons in de praktijk op hoe ondanks de steeds toenemende bekendheid, die het Museum voor Ouders en Opvoeders te Rotterdam zich in den loop der jaren heeft weten te verwerven, we toch telkens voor gevallen komen te staan in welke een kennismaking met het wezen en de werkwijze van het Museum voor O. en O. groot nut zou kunnen afwerpen. Nu met de ingang van het winterseizoen de uitgave van een welverzorgde prospectus¹⁾ en een tot tevredenheid stemmend jaarverslag 1934-1935¹⁾ opnieuw de aandacht vragen, willen wij in de allereerste plaats aan de lezers van Het Kind, voor zoo ver zij onbekend zijn met deze instelling, haar nog eens in enkele groote trekken voorstellen:

De vereniging het Nationaal Reizend Museum voor Ouders en Opvoeders werd opgericht in 1913 ter gelegenheid van de tentoonstelling „De Vrouw” te Amsterdam en heeft thans een Museumgebouw te Rotterdam, tevens de centrale van het reizend Museum en een kleiner Museum te Zwolle.

Het doel van de vereniging is: voorlichting en hulp bij de verzorging en opvoeding van kinderen en bevordering van gezinsbelangen. Dit lezende zal men voor de juiste voorstelling afstand moeten doen van enkele associaties, welke het woord museum onwillekeurig bij den lezer doen opkomen. Hier geen kunstschaten, geen historie, geen verbod om de voorwerpen aan te raken, maar voorwerpen, modellen, studie-objecten die allen, die met kinderen omgaan, zullen boeien.

Keeren we naar het gezin terug, dan weten we hoe talloos de moeilijkheden zijn, die voor de ouders en opvoeders opdagen bij het opvoeden van de kinderen van klein tot groot

¹⁾ Beide drukwerken worden op aanvraag gaarne toegezonden.